

Arrest

nr. 254 835 van 20 mei 2021
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 januari 2021 nam de verwerende partij in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op dezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van tien jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te hetend:

Naam: L.

Voornaam: M. Y.

Geboortedatum: 25.02.1988
Geboorteplaats: Kunduz
Nationaliteit: Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.01 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft op 26.05.2008 asiel aangevraagd. Deze procedure werd uiteindelijk finaal afgesloten door een negatieve beslissing van de Raad van State op 12.03.2010. Vervolgens werd er op 30.04.2010 een tweede asielaanvraag ingediend maar deze aanvraag werd op dezelfde dag reeds niet in overweginggenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 02.07.2010 werd er voor de derde maal asiel aangevraagd door de betrokkene maar ditmaal werd er op 17.11.2010 door de betrokkene afstand gedaan van zijn aanvraag. Op 24.12.2010 heeft betrokkene opnieuw asiel aangevraagd en deze procedure werd op 19.10.2011 negatief afgesloten door een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens werd er op 03.05.2015 voor de vijfde maal asiel aangevraagd, maar ook deze aanvraag werd op 16.08.2016 geweigerd door een negatieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit deze beslissing blijkt onder meer dat de betrokkene niet zou weten in welke provincie de stad Kunduz gelegen is. Ook blijkt hij niet duidelijk te willen maken waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht te willen bieden op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie. De vrees van de betrokkene werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht ingevuld op 01.12.2020 in België te verblijven sinds 2008, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten (wel van een verblijfskaart voor Italië) en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en wenst hij niet terug te keren naar Afghanistan omdat hij er een probleem had. Betrokkene is in het bezit van een Italiaanse verblijfskaart maar uit navraag bij de Italiaanse instanties blijkt dat hij er geen recht op verblijf meer heeft. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving de betrokkene tot op heden ook geen bezoek in de gevangenis van gezins- of familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene verklaart dat hij een probleem had in Afghanistan. De betrokkene heeft op 26.05.2008 asiel aangevraagd. Deze procedure werd uiteindelijk finaal afgesloten door een negatieve beslissing van de Raad van State op 12.03.2010. Vervolgens werd er op 30.04.2010 een tweede asielaanvraag ingediend maar deze aanvraag werd op dezelfde dag reeds niet in overweginggenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 02.07.2010 werd er voor de derde maal asiel aangevraagd door de betrokkene maar ditmaal werd er op 17.11.2010 door de betrokkene afstand gedaan van zijn aanvraag. Op 24.12.2010 heeft betrokkene opnieuw asiel aangevraagd en deze procedure werd op 19.10.2011 negatief afgesloten door een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens werd er op 08.05.2015 voor de vijfde maal asiel aangevraagd, maar ook deze aanvraag werd op 16.08.2016 geweigerd door een negatieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit deze beslissing blijkt onder meer dat de betrokkene niet zou weten in welke provincie de stad Kunduz gelegen is. Ook blijkt hij niet duidelijk te willen maken waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht te willen bieden op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie. De vrees van de betrokkene werd dan ook niet aannemelijk bevonden. Gezien het voorgaande wordt een schending van artikel 3 EVRM dan ook niet aangenomen. Bijgevolg

heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel en aan bendevorming -plegen van wanbedrijven-deelname, feiten waarvoor hij op 15.01.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar. Uit het vonnis van de rechtbank dd. 15.01.2018 blijkt dat betrokkene in de periode van 28.06.2016 tot 19.12.2016, meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen deel uitmaakte van een vereniging die zich bezig hield met meerdere transmigranten die gesmokkeld werden op meerdere parkings langsheen de A10/E40 te Drongen met als eindbestemming Verenigd Koninkrijk. Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Als mensensmokkelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant, uit het strafdossier blijkt dat de organisatie waarvan hij deel uitmaakte koelwagens gebruikte met alle mogelijke gevaren van dien.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende het winstgevende karakter van de handel die betrokkene heeft bedreven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

Op 18 februari 2021 werd verzoeker overgebracht naar Italië.

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 254 834 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), “iuncto de schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Verzoeker verblijft al méér dan tien jaren in Europa. Ongeveer de helft van de tijd was hij in België, de rest van de tijd heeft hij in Italië doorgebracht, waar hij zelfs het statuut van subsidiaire bescherming heeft bekomen.

Omdat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel en aan bendevorming, werd hem een inreisverbod opgelegd voor een periode van maar liefst tien jaren.

Deze beslissing is evenwel strijdig met artikel 8 van het EVRM, omwille van het feit dat verzoeker nu al zeer lange tijd in Europa verblijft.

Zijn privé-leven wordt dan ook danig geschonden door het feit dat hem nu de bestreden beslissing wordt opgelegd.

Dit maakt dan ook een enorme schending uit op zijn recht op respect van zijn privé- leven.

Eveneens wenst verzoeker te informeren dat de bestreden beslissing niet gepast is om genomen te worden, omwille van het feit dat verzoeker al meer dan tien jaren in Europa verblijft.

Voor wat zijn privé-leven dient benadrukt te worden dat er sprake is van een onrechtmatige inmenging, omwille van het feit dat de duur van tien jaren, voor verzoeker niet in België, of zelfs Europa te mogen komen, hem zeer zwaar raakt, omwille van zijn zeer lang verblijf (meer dan tien jaren) in Europa. Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat er rekening is gehouden met de duur van verzoekers verblijf in Europa, legaal en illegaal.

Zo heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden met de duur van verzoekers legaal verblijf in Italië.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Uit het betoog van verzoeker blijkt onmiskenbaar dat hij ervan uitgaat dat hem een inreisverbod wordt opgelegd voor de hele Schengenzone. Dit blijkt echter niet, om de volgende redenen:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in het bezit was van een Italiaanse verblijfskaart. Hoewel wordt gesteld dat uit navraag bij de Italiaanse instanties blijkt dat hij er geen verblijfsrecht meer heeft, wordt in de nota erkend dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië. Verder wijst de verwerende partij er in de nota ook op dat op 18 februari 2021 verzoeker gedwongen werd verwijderd naar Italië en wordt ter zitting niet betwist dat dit impliceert dat zij daar nog een zekere verblijfsstatus heeft.

Deze gegevens leiden ertoe vast te stellen dat verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten. In dat geval, zo bepaalt de bestreden beslissing uitdrukkelijk, geldt het inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Het voorgaande brengt met zich mee dat verzoeker met concrete argumenten moet aantonen dat er redenen zijn die het opleggen van een inreisverbod voor België voor de duur van tien jaar in de weg staan.

Verzoeker betoogt dat hij reeds meer dan tien jaar in Europa verblijft, ongeveer de helft van de tijd in België en de andere helft in Italië. Hij stelt dat een inreisverbod van tien jaar strijdig is met artikel 8 van het EVRM, nu zijn privéleven danig wordt geschonden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker, opdat hij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, vooreerst *in concreto* moet aantonen dat hij in België een daadwerkelijk privéleven had.

Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Verzoeker kan zich niet vergenoegen met enkel en alleen te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in België, temeer nu hij gedurende deze hele periode illegaal in België verbleef, op 6 april 2017 werd aangehouden voor feiten van mensenhandel en bendevoorming in de periode tussen 28 juni 2016 en 19 december 2016 en hij op 15 januari 2018 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar voor deze feiten. Nu hij tijdens zijn gehoor verklaarde geen duurzame relatie, kinderen of familie te hebben in België en er geen enkel concreet element wordt bijgebracht waaruit blijkt dat hij in België persoonlijke, sociale en

economische relaties zou hebben opgebouwd kan uit niets worden afgeleid dat hij een beschermenswaardig privéleven zou hebben in België. Alleen al om die reden is geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat geen rekening zou zijn gehouden met de duur van zijn verblijf in België of hierover niet zou zijn gemotiveerd.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS